

Lekcja 10

6 czerwca

SKRUCHA I PRZEBACZENIA

Tekst przewodni: 1 J 1,9.

Zakres studium: Rdz 3,7,21; Wj 34,1-10; 1 J 1,5-10; Iz 61,10; Oz 6.

Część I: Przegląd

Ta lekcja jest odpowiedzią na analizę natury grzechu przeprowadzoną w poprzedniej lekcji. W poprzedniej lekcji rozważaliśmy beznadziejność naszego grzesznego stanu. W tym tygodniu przyjrzymy się odpowiedzi Boga na ludzki problem grzechu.

Po upadku ludzkości Bóg nie trzymał się na dystans od grzeszników, nieczuły na ich nieszczęście. W wyznaczonym czasie Jezus, Syn Boży, przyszedł jako człowiek, by podjąć realizację planu zbawienia. Bóg w osobie Syna umarł za nasze grzechy. Na krzyżu Chrystus zapłacił najwyższą cenę sprawiedliwości dla naszego zbawienia. Odtąd nasz zmartwychwstały Pan wstawia się za nami w Niebie, aby przygotować nam miejsce w Jego Królestwie. Obecnie, w czasie końca, Chrystus wzywa nas przez Ducha Świętego, byśmy porzucili drogę grzechu prowadzącą do śmierci i przyjęli Jego dar wiecznego życia. Jedynym rozwiązaniem problemu grzechu jest usłuchanie Bożego wezwania i okazanie skruchy (Oz 6).

W poprzedniej lekcji mówiliśmy o tym, że jako grzesznicy jesteśmy skazani na potępienie i chodzimy w ciemności, jeśli nie przyjmujemy Chrystusa (1 J 1,6). W tej lekcji będziemy mówić, jak możemy wyjść z ciemności ku cudownej Bożej światłości (1 J 1,7). Bez miłosierdzia Boga okazanego nam w Jezusie Chrystusie nie mielibyśmy przebaczenia grzechu i byłibyśmy skazani na niewolę grzechu i śmierci (Rdz 2,17; Rz 5,12). Przyjrzymy się temu, jak możemy żyć w Chrystusie wdzięczni za wspaniały dar łaski Bożej (Wj 34,1-10). Bez tego daru byłibyśmy bezradni jak Adam i Ewa po upadku, zawstydzeni naszą nagością (Rdz 3,7). Zwrócimy uwagę także na to, jak łaska Boża okrywa nas podobnie jak okryła skruszonych Adama i Ewę (Rdz 3,21; Ap 7,13-17; Mt 22,12).

Część II: Komentarz

Wezwanie do skruchy (Oz 6)

Hebrajskie słowo *szub* oznacza fizyczną czynność „powracania”. Czasownik ten wyraża także duchowe pojęcie „skruchy”.

Czasownik *szub* jest kluczowym słowem w *Księdze Ozeasa*. Skrucha jest jednym z najważniejszych tematów tej księgi. Czasownik *szub* oznacza między innymi powrót żony proroka Ozeasa, która została nierządnicą i odeszła od męża (Oz 2,7). Niewierność Gomer wobec jej małżonka symbolizuje niewierność Izraelitów wobec Boga. Tak więc *szub* odnosi się także do powrotu (skruchy) Izraelitów do Boga (Oz 3,5).

W Oz 6 czasownik *szub*, „zawróćmy”, pojawia się na początku rozdziału (Oz 6,1), gdzie odnosi się do skruchy Izraela wobec Boga, a następnie raz jeszcze pod koniec rozdziału (Oz 6,11). Ta klamra jest środkiem literackim łączącym skruchę Izraelitów z obietnicą ich powrotu z niewoli. Rzeczywista sytuacja proroka i jego cudzołóżnej żony jest użyta jako wizualna metafora ilustrująca sytuację Izraelitów wobec Boga. W tym rozdziale prorok przypomina Izraelitom i obecny „rozdarty” stan, jako że Bóg rozszarpał Ich w kawałki (Oz 6,1), jak lew rozszarpuje swoją ofiarę (Oz 5,14). Następnie prorok obiecuje, że Bóg ożywi Izraelitów trzeciego dnia, co jest nawiązaniem do duchowego wskrzeszenia ich przez Boga.

Na starożytnym Bliskim Wschodzie wierzono, że zmarłego można uznać z całą pewnością za martwego dopiero po trzech dniach rozkładu ciała. Nawiązanie do „trzech dni” oznacza, że ożywienie to było rzeczywiście zmartwychwstaniem z zupełnej śmierci. Podobna analogia jest zastosowana w *Nowym Testamencie* do zmartwychwstania Jezusa Chrystusa „dnia trzeciego (...) według Pism” (1 Kor 15,4). (Zwróć uwagę, że zgodnie ze starożytną żydowską rachubą trzy dni liczone w taki sposób, iż końcówkę pierwszego dnia i początek ostatniego dnia traktowano jak cały dzień). Paralelizm między dwoma zmartwychwstaniem, Izraela i Chrystusa, pozwala nie tylko typologicznie rozumieć fragment dotyczący zmartwychwstania Izraela (powrotu z niewoli) jako wskazujący na zmartwychwstanie Chrystusa. Z perspektywy *Nowego Testamentu* paralelizm ten zawiera także duchową lekcję, według której skrucha prowadzi do pewności obietnicy, iż Bóg „ożywi” swój lud, jak wskrzesił swojego Syna (1 Kor 15,20; por. 1 Kor 15,23).

Chodzenie w Bożej światłości (1 J 1,5-10)

W *Księdze Ozeasa* słyszymy Boże wezwanie do skruchy i powrotu do Boga. W *1. Liście Jana* słyszymy Boże wezwanie do chodzenia w Bożej światłości. List ten zaczyna się nawiązaniem do „początku” (1 J 1,1), do dzieła stworzenia, aby skierować uwagę czytelnika na „Słowo żywota” (1 J 1,1). Podobne skojarzenie występuje w prologu *Ewangelii Jana*, gdzie umiłowany uczeń używa wyrażenia „na początku” (J 1,1), nawiązując w ten sposób do pierwszego słowa *Księgi Rodzaju*, *bereshit*, „na początku” (J 1,1; por. Rdz 1,1). W *Ewangelii Jana* światło i życie są ze sobą połączone: „W nim było życie, a życie było światłością ludzi” (J 1,4). Podobnie w swoim

liście Jan mówi o Bogu życia (1 J 1,1-2) jako Bogu światłości (1 J 1,5). Jan posługuje się epokowym wydarzeniem stworzenia jako argumentem mającym przekonać nas, byśmy chodzili w Bożej światłości. Ponieważ Bóg, Stwórca i Źródło życia, jest „światłością”, musimy chodzić w Jego światłości (1 J 1,7). Inny powód, dla którego ta zasada jest ważna, opiera się na fakcie, że poza Bogiem światłości jesteśmy nie tylko w ciemności, niezdolni widzieć we właściwy sposób, ale jesteśmy także grzeszni, a zatem absolutnie potrzebujemy oczyszczenia i przebaczenia oferowanych przez Chrystusa (1 J 1,9). Jan twierdzi więc, że wszyscy grzeszymy. Nikt nie może twierdzić, że to go nie dotyczy (1 J 1,10).

Podobne ostrzeżenie znajdujemy w *Księdze Koheleta*. Po opisanu stanu niepewności, jaki cechuje poszukiwanie mądrości (Koh 7,10-18) mędrzec ostrzega, iż niemożliwe jest dla ludzi znalezienie mądrości o własnych siłach (Koh 7,23). Jedynym pewnym faktem, jaki znalazł on w tym życiu, jest to, że „Bóg stworzył człowieka prawym, lecz oni uganiają się za wielu wymysłami” (Koh 7,29). Dlatego kaznodzieja podkreśla, że nikt na Ziemi nie może zasłużyć na zbawienie, gdyż wszyscy jesteśmy grzesznikami (Koh 7,20). Zatem Salomon dochodzi do wniosku, że tylko Bóg daje wyjście z tego problemu (Koh 7,18).

Charakter Boga (Wj 34,1-10)

Bóg inicjuje pierwszy krok na drodze pojednania nas z Nim. To On kieruje do nas ofertę przebaczenia. Izraelici doświadczyli tej rzeczywistości po tym, jak oddawali cześć złotemu cielcowi (Wj 32,1-6). Ten „wielki grzech” odłączył ich od Boga. Żadne ludzkie działania czy zasługi nie mogły wypełnić przepaści między Niebem a Ziemią. Aby podkreślić to odłączenie, Mojżesz rozbił tablice prawa, które otrzymał od samego Boga (Wj 32,15-16). Następnie Mojżesz udał się przed oblicze Boga i błagał Go o przebaczenie Jego ludowi „wielkiego grzechu” (Wj 32,31-35). Mojżeszowi, który prosił Boga, by objawił mu swą chwałę (Wj 33,18), Bóg odpowiedział objawieniem łaski i przebaczenia (Wj 33,19). Rozważany fragment, Wj 34,1-10, jest wypełnieniem tej obietnicy. Sednem i głównym akcentem deklaracji Boga w tych wersetach jest Jego łaska wyrażona w pięciu słowach i wyrażeniach:

- „Miłosierny” to tłumaczenie hebrajskiego słowa *rekhem*, które dosłownie oznacza „łono” i przywołuje na myśl intymną więź matki z dzieckiem noszonym przez nią w jej łonie.
- „Łaskawy” nawiązuje do czegoś, co jest dane „darmo” (*khinam*).
- „Nieskory do gniewu” (dosł. „długiego nosa”) to cecha podkreślająca niepojętą cierpliwość Boga.
- „Bogaty w łaskę i wierność” - te dwa słowa razem odnoszą się do napięcia między miłością a sprawiedliwością.

W dniu sądu (Dn 7,9-15; 8,14) łaska Boga gwarantuje przebaczenie i miłosierdzie Jego ludowi.

Nowa szata (Rdz 3,21; Ap 7,13-17)

Powodem, dla którego Adam i Ewa odczuli dotkliwie swoją nagość, jest to, że utracili pierwotną szatę światła, która ich okrywała. Ta świetlista szata odzwierciedlała wygląd samego Boga (zob. Ps 8,5; por. Ps 104,1-2).

Rozwiązaniem problemu nagości wymyślonym przez Adama i Ewę było okrycie się prowizoryczną odzieżą. Te daremne wysiłki Paweł porównuje do sprawiedliwości z uczynków (Ga 2,16). Usiłując samodzielnie okryć swoją nagość ludzie próbowali zająć miejsce Boga. Ta uzurpacja została potem uchylona, kiedy sam Bóg uczynił okrycie dla nich (Rdz 3,21). Odzianie Adama i Ewy przez Boga jest wspomniane w Rdz 3,7 w sposób przypominający tworzenie ubioru przez ludzi. W obu przypadkach użyty jest ten sam czasownik *wayya 'asu/waya 'as*, „uczynili”/„uczynił”. Echo tego czasownika w obu wersetach oznacza, że jedynie Bóg ma prawo i zdolność okryć grzeszników. Bóg powiązał tę lekcję z ustanowieniem rytuału ofiarniczego wskazującego na przyszłą ofiarę Chrystusa. Użycie przez Boga skóry zwierzęcia oznacza, że zwierzę zostało zabite, złożone w ofierze (Kpł 5,5-10; 7,8). Tak więc odzienie będące wynikiem ofiary, zawierające mesjańską symbolikę i obietnicę, zastąpiło nietrawne i niepraktyczne odzienie wykonane przez ludzi.

Opisany w *Księdze Rodzajów* epizod wymiany odzieży ludziom przez Boga ma typologiczne znaczenie. Symbolicznie wskazuje to na przyszłą szatę sprawiedliwości, którą Bóg da zbawionym (Ap 3,5; 3,18; 19,8), którzy będą uczestniczyć w uczcie weselnej Baranka (Ap 19,9; por. Mt 22,12).

Część III: Zastosowanie

Wskazówka dla nauczyciela: Jakie jest powiązanie między miłością i sprawiedliwością? Aby odpowiedzieć na to doniosłe pytanie, poproś jedną chętną osobę o przeczytanie poniższej refleksji i pytań. Następnie omówcie wasze odpowiedzi na pytania.

Do przemyślenia: Miłość i sprawiedliwość. W języku hebrajskim słowo *cedeq* znaczy „miłość” albo „sprawiedliwość” w zależności od kontekstu.

1. Dlaczego sprawiedliwość bez miłości nie jest sprawiedliwością, a miłość bez sprawiedliwości nie jest miłością?

2. Poproś uczestników wspólnego studium, by podali przykłady z *Biblii*, historii i współczesnych wydarzeń ilustrujące tę prawdę. Omówcie wspólnie podane przykłady.



MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji”:**
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia